

Μητροπολίτου Φιλαδελφείας Μελίτωνος

Χριστός Ἀνέστη!

«Ἐπειδή περ πολλοί» θά ἐπιχειρήσουν κατά τήν παροῦσαν πνευματικήν συνεστίασιν «ἀνατάξασθαι διήγησιν» περί τῶν βεβιωμένων ἐν ἡμῖν πᾶσι καί πάσαις «πραγμάτων,...ἔδοξε καμοί», κατόπιν ἀπευθυνθείσης μοι προσκλήσεως, «παρακολουθηκότι» δέ ἐκ τοῦ ἐγγύς, κατά τό ἐνόν βεβαίως, τά γεγονότα, ψελλίσαι ἀσφαλῶς ἄκοσμον λόγον περί μιᾶς «Σκηνῆς ἀληθινῆς», ἄλλης σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου, ἐτέρας θείας παρεμβολῆς, «ἦν ἔπηξεν», ὡς ἄλλος Μωϋσῆς, ὁ τιμώμενος σήμερον ἐν λόγοις καί ψαλμοῖς καί ὠδαῖς προσευχητικαῖς Γέρων Αἰμιλιανός ὁ Σιμωνοπετρίτης.

«Λειτουργίαν λαμπρότητος ἐπιτελέσας» διά βίου καί «πολλαπλασιάσας τό δοθέν αὐτῷ παρά Θεοῦ τάλαντον τῆς χάριτος», ἐκόμισεν ὁ Γέροντας σοφίαν δι' ἔργων ἀγαθῶν, καί μᾶς συνεκάλεσε καί σήμερα εἰς ἐστίασιν πνευματικήν τοῦ Νυμφῶνος αὐτοῦ, ἦτοι τοῦ ἐν Ὁρμυλῖα Χαλκιδικῆς Ἱεροῦ Κοινοβίου τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, τοῦ στεφανωθέντος ἀξίως διά τῆς μοναδικῆς τιμῆς τοῦ «εἶναι καί λέγεσθαι καί γνωρίζεσθαι» Πατριαρχικόν καί Σταυροπηγιακόν Μετόχιον, «... ἀνεπηρέαστον καί ἀνενόχλητον ἀπό πάσης ἔξωθεν ἐπιδράσεως, προσηλωμένον τῷ εἰρημένῳ Πατριαρχικῷ ἡμῶν Μοναστηρίῳ (τῆς Σίμωνος Πέτρας), ἀπαρασαλεύτων παραμενουσῶν τῶν μεταξύ αὐτῶν νομικῶν συμβάσεων, διοικούμενον καί διεξαγόμενον παρά τῶν ἐνασκουμένων μοναζουσῶν, τῶν τε νῦν οὐσῶν καί τῶν ἐσομένων μετά ταῦτα διαδόχων αὐτῶν, στοιχουσῶν τῇ ἱερᾷ πράξει καί παραδόσει τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας...».

“Όταν κανείς καλῆται νά ὁμιλήσῃ διά μίαν πνευματικήν Μορφήν καί διά μίαν Κληρουχίαν, τήν ὁποίαν ἡ Μορφή, μεταξύ πολλῶν ἄλλων ἐπιτευγμάτων, κατέλιπεν «ἀφθαρσίας εὐπρέπειαν», καταλαμβάνεται βεβαίως ὑπό δειλίας καί ἀπαιτεῖται ἀσφαλῶς τόλμη καί θράσος νά ἀρθρώσῃ λόγον περί ἑνός «μάρτυρος τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καί ὁδηγοῦ ἐν Πνεύματι», οἷος ὁ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν μακάρων ἀναπαυόμενος πολίος Γέρων Αἰμιλιανός Σιμωνοπετρίτης, ὁ νηφάλιος, ὁ κόσμιος, ὁ ἐπιεικής, ὁ διδακτικός, ὁ ἀόργητος, ὁ συμπαθής, ὁ φιλάδελφος πρὸς πάντας, ὁ εὖσπλαγχνος· τό δέος καί συγχρόνως τό κλέος.

Δέος ἐνώπιον τοῦ Κλέους καταλαμβάνει καί τόν ἐνώπιόν σας εὐλαβῶς ἱστάμενον καί ὁμιλοῦντα.

Τονιστέον ἐν ἀρχῇ συνοπτικῶς, ὅτι ἡ Θεοφρούρητος αὕτη Σκηνή, τήν ὁποίαν Θεία Χάριτι ἔπηξεν ὁ τοῦ τά πάντα ποιήσαντος μαθητῆς γενόμενος Αἰμιλιανός ὁ Σιμωνοπετρίτης, τό Ἱερὸν Κοινόβιον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, τό ἐν Ὁρμυλίᾳ Χαλκιδικῆς, εἶναι, κατὰ τήν ρῆσιν πολιοῦ Ἀγιορείτου πνευματικοῦ πατρός «ἓνα αὐτοκρατορικό δημιούργημα μέ τήν ἔννοιαν τῆς αὐτοκρατορίας καί τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ πνεύματος... ὅπου γύναια θεοφιλῇ ἔδραμον, μεγάλου πάθους καί ἀγάπης κεκοσμημένα μεγαλωσύνην Θεοῦ φανερωῦσαι διά τῆς ἀφιερώσεως καί τῆς ταπεινώσεως».

Ἀδελφαί, Ἀδελφοί, Πατέρες καί Φίλοι,

Ἀπλέτω πόθῳ καί συγκινήσει τολμᾷ καί ἡ ταπεινότης μου νά ὁμιλήσῃ περί τοῦ Γέροντος καί τοῦ «φωτοφόρου καί καθαροῦ Νυμφῶνός» του, τῆς Ὁρμυλίας, καί τῶν φερόντων σήμερον «κλάδους ἀγαθοεργίας» ἐκγόνων αὐτοῦ.

Καί βεβαίως, πρὸς ἐξιστόρησιν ἀκριβῇ καὶ λεπτομερῇ τῶν γεγονότων δέν ἐπαρκεῖ ὁ διατιθέμενος ὀλίγιστος χρόνος. Διό καὶ θά λεχθοῦν ἐν συντομίᾳ τὰ καίρια, τὰ δέ πολλά, «ἀληθῆ καὶ δίκαια» πάντα, φυλάσσονται ἐν «καρδίας πλαξί» ὡς γεγονότα, βιώματα καὶ ἐμπειρίαι.

Σημειωθῆτω πρωτίστως, ὅτι ἀποτελεῖ ἀπαύγασμα πίστεως καὶ προσευχῆς καὶ ὁλονυκτίου δεήσεως καὶ κόπου ἡ οἰκοδόμησις καὶ ἡ ὁργάνωσις τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου, εἰς κατοίκησιν τῶν ἀδελφῶν, αἵτινες ὠδηγήθησαν ὑπὸ τοῦ Γέροντος ἐκ τῶν Μετεώρων, ὡς ἄλλοτε ὁ Μωυσῆς ὠδήγησε τὸν λαόν τοῦ Θεοῦ· ὠδηγήθησαν εἰς ἀλλοίαν γῆν ἐπαγγελίας, τὴν εὐλογημένην, μοναχοτρόφον, Ἀγιοτόκον καὶ ἡρωτόκον γῆν τῆς Χαλκιδικῆς, εἰς τὸ παραχωρηθέν πάλαι ποτέ τῇ Σίμωνος Πέτρας Μετόχιον τῆς Μεγίστης Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου. Καὶ ἡ Γερόντισσα Νικοδήμη, ὡς ἄλλη Προφῆτις Μαριάμ, σὺν ταῖς παρθένοις νεάνισιν, ἀξιοχρέως ἄδουσιν ἔκτοτε ἐπινικίους καὶ εὐχαριστηρίους πνευματικούς ὕμνους τῷ Κυρίῳ, διὰ τὴν εὐεργεσίαν καὶ ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἤκουσαν καὶ εἶδον καὶ ἐβίωσαν αἱ ἀδελφαὶ κατὰ τὴν ὁργάνωσιν τῆς Μονῆς καὶ τὴν ἐγκαταβίωσιν καὶ παροικίαν των ἐν αὐτῇ.

Καὶ ἀληθῶς, πιστός ὁ εὐαγγελικός λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, ὅτι πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι• διότι τοσοῦτον ηὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν παρουσίαν τῆς ἐν Ὁρμυλῖα μοναστικῆς ἀδελφότητος, ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Εὐαγγελιστρίας, ὥστε παρέσχεν αὐτῇ «ὑπερεκπερισσοῦ ὧν αἰτεῖται ἡ νοεῖ» νοῦς ἀνθρώπινος καὶ καρδία χοϊκή. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ Γέρων Αἰμιλιανός, ὡς θεμελιωτῆς καὶ κτίτωρ καὶ ὁργανωτής, εἶχεν ἀκριβῇ ἄποψιν καὶ καθωρισμένην ιδέαν περὶ τοῦ μοναχικοῦ τρόπου καὶ τῆς βιοτῆς, τὴν ὁποίαν ὡς δι' ἄλλης μελωτῆς Ἡλιοῦ, διὰ τῆς πολυετοῦς παρ' αὐτῷ μαθητείας, ἀπέκτησαν ἡ τε Γερόντισσα Νικοδήμη καὶ ὁ Γέρων Ἑλισσαῖος, ἀδελφοὶ ἐν Κυρίῳ καὶ συναντιλήπτορες τοῦ ὁμιλοῦντος εἰς πολλοὺς ἀγωνιώδεις κόπους ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Κέντρου καὶ τῆς κληρουχίας αὐτοῦ, τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ο Γέρων Αίμιλιανός, ό διορατικός, έπιθυμών τήν ασφάλειαν καί άνθρωπίνως τοῦ Ἱεροῦ Μετοχίου προσεύχεται, μελετᾷ, σκέπτεται. Καί αποφασίζει, έν διαβουλεύσει μετά Σεραπίωνος Ἱερομονάχου καί Καθηγουμένης Νικοδήμης, καί αίτεῖται παρά τῆς Μητρος Ἐκκλησίας τήν περιβολήν τοῦ σκηνώματος αὐτῆς τούτου διά τῆς Πατριαρχικῆς καί Σταυροπηγιακῆς άξίας.

Τό αίτημα υιοθετεῖται ὑπό τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου καί παραπέμπεται εἰς τήν Ἀγίαν καί Ἱεράν Σύνοδον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ή όποία, «μετά σχετικήν συζήτησιν, καθ' ἣν από μέρος τοῦ Μητροπολίτου Πριγκηποννήσων Συμεών έξεφράσθη ικανοποίησις επί τῇ τοιαύτῃ θέσει τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί μάλιστα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν (Σεραφεῖμ), εύχαρίστως λαμβάνει γνῶσιν τῆς θέσεως ταύτης τῆς εἰρημένης Ἐκκλησίας, λαμβανομένης μάλιστα ὑπ' ὅψιν τῆς ἀρνήσεως αὐτῆς, εἰς έτέραν ἀνάλογον περίπτωσιν, ὀρίζει ὅπως συνωδά τῇ ἔκπαλαι κρατούσῃ έν ἀναλόγοις περιπτώσεσι τάξει κατοχυρωθῇ ή μετοχιακή άξία τοῦ έν λόγω Κοινοβίου διά σχετικῆς Πατριαρχικῆς καί Συνοδικῆς Πράξεως...».

Ἡ απόφασις λαμβάνεται Συνοδικῶς, ὁμοφώνως. Καί ἐγένετο μέν τό σχέδιον τῆς έν προκειμένῳ Πράξεως, δέν διεξεπεραιώθη ὁμως λόγω τῆς αἰφνιδίου κοιμήσεως τοῦ αἰοδίου έν Πατριάρχαις Δημητρίου, τοῦ Πατριάρχου «τῆς άγάπης, τῆς εἰρήνης καί τῆς ένότητος», ὡς προσφυῶς έχαρακτηρίσθη οὔτος.

Τήν Συνοδικήν ταύτην απόφασιν, τελευταίαν κανονικήν πράξιν τῆς Πατριαρχίας τοῦ κλεινοῦ Δημητρίου τοῦ Α', διεξεπεραιώσεν ὁ διάδοχος αὐτοῦ νῦν εύκλεῶς Πατριαρχῶν Βαρθολομαῖος διά Πατριαρχικῆς Αὐτοῦ καί Συνοδικῆς Πράξεως, τῆς πρώτης τῆς μακρᾶς Πατριαρχίας του.

Ἦς ὑπογραμμισθῇ, ὅτι ἡ Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀνεκοινώθη ἡ περιβολή τοῦ Μετοχίου τῆς Ὁρμουλίας διὰ τῆς συγκεκριμένης εὐλογίας καὶ τιμῆς, ἐγκριθείσης ἤδη ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου –ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως ἐν αὐτῷ τῆς ὑπὸ τὴν ἡγουμένην Νικοδήμην ἀδελφότητος– τῆς μετατροπῆς αὐτοῦ ἀπὸ ἀνδρώου εἰς γυναικεῖον, προηγηθείσης ἀποφάσεως, ὡς προβλέπεται καταστατικῶς, τῆς Ἐκτάκτου Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως, διὰ γράμματος αὐτῆς πρὸς τὸν Πατριάρχην ἐκφράζει τὴν ἐπὶ τῇ κανονικῇ πράξει ταύτῃ βαθεῖαν ἱκανοποίησιν καὶ εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἁγίου Ὁρους, διαπιστοῦσα «ὅτι ἡ τοιαύτη Ὑμῶν πρᾶξις, στοιχοῦσα τῇ μακραίῳνι μοναστικῇ καὶ κανονικῇ παραδόσει καὶ ἐκκλησιαστικῇ συνηθείᾳ, ἔρχεται εἰς ἐπιβεβαίωσιν καὶ κατοχύρωσιν τοῦ ἀπ’ αἰώνων ὑφισταμένου μετοχιακοῦ καθεστῶτος τοῦ Ἀγιωνύμου ἡμῶν Τόπου, προσδοκῶμεν δέ, Παναγιώτατε Δέσποτα, ὅπως ἡ τοιαύτη ὀφειλομένη πατρικὴ Ὑμῶν μέριμνα, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν εὐστάθειαν τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ καὶ δὴ τοῦ Ἀγιορειτικοῦ τοιούτου, ἔχῃ τὴν ἀνάλογον καὶ περαιτέρω συνέχειαν...». Καὶ εἶχεν καὶ ἔχει ἡ κληρουχία αὕτη τοῦ Θρόνου, τὴν ὀφειλετικὴν ζῶσαν καὶ ἀείζων μέριμναν καὶ στοργὴν αὐτοῦ ἐν πᾶσι, καθότι ἐν τῷ Ἀγιωνύμῳ Ἄθῳ ὁ «πᾶς πλοῦτος τῆς δόξης, ἡ χάρις καὶ ἡ ζωὴ» τῆς Κυρίας Θεοτόκου διακονοῦνται ὑπὸ τῆς ἀδιακόπου χρυσῆς ἀλύσεως τῶν ἐν αὐτῷ ἐπὶ μίαν χιλιετίαν καὶ πλέον ἀσκησαμένων καὶ νῦν ἐνασκουμένων πατέρων.

Θὰ διερωτηθῇ ἀσφαλῶς τίς, τί τό ἰδιαίτερον ἔχει ἡ ἀποδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ μόνου ἔχοντος τό κανονικόν δικαίωμα τοῦ πηγνύειν Σταυροπήγια Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τῷ Ἱερῷ Κοινοβίῳ τούτῳ ἀξία, ἀφ’ ἐνός μὲν ἡ Πατριαρχική, ἀφ’ ἐτέρου δέ ἡ Σταυροπηγιακή. Καὶ ἡ μὲν Πατριαρχική δηλοῖ ὅτι καὶ τό Σταυροπήγιον τοῦτο «τυγχάνει ἀδούλωτον καὶ ἀκαταπάτητον, ὑπαγόμενον μόνον τῷ Οἰκουμενικῷ Θρόνῳ» διὰ τῆς κυριάρχου Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας, ἡ δέ Σταυροπηγιακή ἀξία ἐγκείται

ὅτι τό Μετόχιον ἐπήχθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, σταυροῦ μαρτυρίου καὶ μαρτυρίας, σταυροῦ Χριστοῦ σοφίας καὶ δυνάμεως, σταυροῦ ἀφιερώσεως καὶ πιστότητος καὶ ἀφοσιώσεως τῶν ἐν αὐτῷ ἐγκαταβιουσῶν τῷ Ἐσταυρωμένῳ Βασιλεῖ τῆς Δόξης.

Πατριαρχική καὶ Σταυροπηγιακή ἀξία σημαίνει: «Ὁρθοδοξίαν καὶ Ὁρθοπραξίαν. Σημαίνει παράδεισον. Εἶναι ἡ δύναμις, ἡ ὁποία διὰ τῆς ἀσθενείας τελειοῦται. Εἶναι ἡ δύναμις τοῦ Κυρίου, ὁ Ὅποῖος εἶναι ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, πού ἐδημιούργησε τὰ πάντα καὶ τὰ κατευθύνει. Εἶναι, ἐν τέλει ὁ λόγος τῆς σιωπῆς· δηλαδή ὁ λόγος τῆς πράξεως. Ἐάν, λοιπόν, κανεὶς δέν ἀκούῃ τὴν σιωπὴν, τότε δέν καταλαβαίνει καθόλου. Γι' αὐτό λέει ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος, ὅτι ὁ τόν λόγον τοῦ Κυρίου ἀκούων δύναται νά ἀκούσῃ καὶ τὴν σιωπὴν. Ἐάν δέν ἀκούσῃ τὴν σιωπὴν Του, τότε δέν καταλαβαίνει καὶ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου. Ἡ Πατριαρχική ἀξία εἶναι τό σύμβολον, ἡ Σταυροπηγιακή εἶναι ἡ σταυρική, εἶναι ἡ σιωπηλή μαρτυρία... ἡ δι' ἔργων ἱεουργουμένη», ἔλεγε καὶ ἔγραφε Μελίτων ὁ Χαλκηδόνης, ὁ ἀνεπανάληπτος Γέρων τοῦ Φαναρίου.

Τὴν Πατριαρχικὴν καὶ Σταυροπηγιακὴν ἀξίαν ταύτην ἐτίμησε καὶ τιμᾷ πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως τό Ἱερόν Μετόχιον. Ἐπιλήψει με ὁ χρόνος διηγούμενον τὰ ὅσα ἡ μνήμη τηρεῖ ζῶντα, δηλαδή τό «ἐν ἐκστάσει ὄραμα», τοῦ «ἐρειπιῶνος» τοῦ 1974, πού κατέστη «τό ρῆμα τό γεγονός» διὰ τῶν ἐν τῷ Μετοχίῳ ἐπιτελεσθέντων ὑπὸ τῶν ἀγραυλουσῶν καὶ φυλασσουσῶν φυλακὰς νυκτός καὶ ἡμέρας ἀδελφῶν καὶ ἀνερμηνεύτως μουσῶν πρὸς τὰ ἀγνὰ καὶ τὰ εὐφήμα, πρὸς τό «Πάσχα τό μυστικόν». Ἡ πορεία τοῦ Μετοχίου καὶ πρότερον μὲν, ἰδίᾳ δέ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1991 καὶ ἐξῆς, εἶναι πορεία ἀγνείας καὶ εὐφημίας, ἀρετῆς καὶ ἐπαίνου, στεφάνου καὶ ἀληθείας, ἂν καὶ ἐπ' ἀκάνθαις καὶ δι' ἀκανθῶν ἔδρασεν θεοπρεπῶς ὁ μακαριστός κτίτωρ αὐτοῦ, ὁ «θελήσας τὰ πρωτεύοντα καὶ μὴ σπαταλήσας τόν χρόνον του εἰς τὰ εὐτελῆ». Ἡ ζωὴ καὶ πολιτεία τοῦ Μετοχίου εἶναι ἀδιάκοπος πορεία «ἀποτινάξεως μολυσμῶν ἀμαρτίας, καταυγασμοῦ διανοιῶν,

βεβαιώσεως ἐν τῇ πίστει, στηριγμοῦ ἐν ἐλπίδι, τελειώσεως ἐν ἀγάπῃ, ἀναδείξεως μελῶν τιμίων τῷ Χριστῷ, τῷ δόντι ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ ψυχῶν...».

Θὰ ἦτο ὁμως παράλειψις ἢ μὴ ἀναφορά δύο ἱστορικῶν γεγονότων, ἐκ τῶν πολλῶν λαβόντων χώραν ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Κυψέλῃ:

Α) Ὅμως τῇ περιβολῇ τοῦ Ἱεροῦ τούτου Μετοχίου διὰ τῆς ἀξίας τῆς τε Πατριαρχικῆς καὶ τῆς Σταυροπηγιακῆς, προεκρίθη τοῦτο πρὸς φιλοξενίαν τῆς ἐν αὐτῷ συνελθούσης Διορθοδόξου Προπαρασκευαστικῆς τοῦ ἐγκαινιασθέντος ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου καὶ τόσον λυσιτελοῦς ἀποδειχθέντος θεσμοῦ τῶν Συνάξεων τῶν Ὁρθοδόξων Προκαθημένων, πρὸς προετοιμασίαν τῆς πρώτης ἐξ αὐτῶν, εἰς ἣν Ἐπιτροπὴν ἀπὸ πλευρᾶς Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μετέσχε Πατριαρχικὴ Ἀντιπροσωπεία ἐκ τοῦ Μητροπολίτου Περγᾶμου Ἰωάννου καὶ τοῦ ταπεινῶς ὁμιλοῦντος. Ἡ Σύναξις προητοίμασε τὸ σχέδιον μηνύματος τῆς κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ ἔτους 1992 ἐν Φαναρίῳ συνελθούσης Α' τοιαύτης Συνάξεως.

Ἐπισημαίνονται δύο σημεῖα, σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὸν Γέροντα Αἰμιλιανόν: α) ὅτε κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς ad hoc Διορθοδόξου ἐκείνης Ἐπιτροπῆς ἐσημειώθη ἀδιέξοδος καὶ ἠπειλεῖτο ναυάγιον, ὁ Γέροντας παρενέβη «ἐκ τοῦ παρασκηνίου» καὶ ἐπεκοινώνησε προσωπικῶς μετ' ἀντιδρώντων ἐκπροσώπων ἐνίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τοὺς ἔπεισε περὶ τῶν δικαίων καὶ προνομίων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου σχετικῶς πρὸς τὸ πρωτεῖον τοῦ Ἐπισκόπου ΚΠόλεως καὶ ἄλλων συναφῶν θεμάτων, ἐπισημάνας μετ' ἀκλονήτων ἐπιχειρημάτων «... ὅτι ἡ ἀντιμετώπισις τῶν πανορθοδόξων θεμάτων ἀνετέθη ὑπὸ τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων καὶ τῆς μακραίωνος παραδόσεως εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον», ἐκαυτηρίασε δέ τὴν «ἀκαταλόγιστον συμπεριφορὰν...» ἐκπροσώπων τινων, ἐπιδιωκόντων «ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ὅρου “Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν”, τὴν ἀνάληψιν πρωτοθρόνου δικαιοδοσίας ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ». Ἐπεισε δέ αὐτοὺς ὁ Γέροντας νὰ παραιτηθοῦν τῶν ἐν λόγῳ ἐώλων καὶ

άπαραδέκτων, καί δὴ καί ὀλεθρίων, θέσεων καί ἀξιώσεων. Καί οὕτως, αἱ ἐργασίαι τῆς Ἐπιτροπῆς, παρά τὰς παρατηρηθείσας ἐντάσεις, ἔληξαν ὁμαλῶς, γενομένου δεκτοῦ τοῦ καταρτισθέντος ὑπὸ Ὑποεπιτροπῆς σχεδίου μηνύματος.

Καί β) τό περιεχόμενον τῆς ἐμπνευσμένης ὁμιλίας τοῦ Γέροντος Αἰμιλιανοῦ κατὰ τὴν τελεσθεῖσαν Διορθόδοξον Θείαν Λειτουργίαν, τῇ 1ῃ Μαρτίου 1992, ἐν τῷ νεωστὶ τότε ἀνεγερθέντι Καθολικῷ τοῦ Ἱεροῦ Μετοχίου. Ὁ μακαριστὸς Γέρων ἐπεσήμανεν: «...Οὕτω πως ἡ τοιαύτη τιμὴ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πληροῖ τὰς καρδίας ἡμῶν ἐπὶ τῇ εὐλογημένῃ ταύτῃ εὐνοίᾳ, ἵνα διακονήσωμεν Ὑμᾶς, τοὺς ἀγγέλους τῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐνταῦθα ἐγκόπου μὲν, σημαντικωτάτης δέ συμμεθέξεως διὰ τό παρόν καί τό μέλλον τῆς πορείας τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὑμεῖς, λοιπόν, εἴσθε ἡ καρδιά καί ὁ νοῦς τῆς ἐνταῦθα Συνάξεως, καί ἡμεῖς οἱ διακονικοὶ πόδες καί χεῖρες Ὑμῶν διὰ καλλιτέραν διεκπεραίωσιν τῶν ἐργασιῶν, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ...».

Β) Τὰ ἐγκαίνια τοῦ περαιωθέντος περικαλλοῦς Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ Σταυροπηγίου, τελεσθέντα τῇ 1ῃ Ἰουνίου 2003 ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου, μετεχόντων καί τῶν Προκαθημένων τῶν Ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Ἑλλάδος καί Ἀλβανίας μακαριστῶν Χριστοδούλου καί Ἀναστασίου, καθὼς καί ἄλλων Ἱεραρχῶν καί ἐπισήμων παραγόντων τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, Ἡγουμένων, Ἀγιορειτῶν πατέρων, διδασκάλων καί καθηγητῶν, πλήθους πιστῶν καί πνευματικῶν τέκνων Αἰμιλιανοῦ τοῦ Γέροντος.

Ο Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ἐν τῇ ἐπισήμῳ ὁμιλίᾳ αὐτοῦ, ἐνδεικτικῶς, μεταξύ ἄλλων, σημειώνει: «...Ἡ Μήτηρ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ χαίρει καί ἀγάλλεται, καί ἡμεῖς προσωπικῶς σὺν αὐτῇ εὐφροσύνως ἔχομεν, ὁρῶντες τὴν πνευματικὴν καί πᾶσαν τὴν λοιπὴν πρόοδον, τὴν ἐν ὀλίγοις ἔτεσι συντελεσθεῖσαν ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ Μετοχίῳ καί Κοινοβίῳ. Γνωρίζοντες δέ ὅτι, ὡς πᾶν δῶρημα τέλειον, οὕτω καί πᾶσα ἡ πρόοδος αὕτη, εἶναι δῶρον τοῦ ἀγαθοδότου Θεοῦ πρὸς τὴν καλῶς ἀγωνιζομένην ἀδελφότητα, ἀλλὰ καί πρὸς ὅλον τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας,

εὐχαριστοῦμεν ἐκ βαθέων τόν Θεόν, τόν δόντα τοιαῦτα ἀγαθὰ δόματα τοῖς ἀνθρώποις...».

Ἡ δέ Πατριαρχική Ἀντιπροσωπεία ἐν τῇ συγκληθείσῃ ἐν Ὁρμουλῖα Διορθοδόξῳ Ἐπιτροπῇ πρὸς προετοιμασίαν τῆς Α΄ Συνάξεως τῶν Ὁρθοδόξων Προκαθημένων (1992), ἐν ἐκθέσει αὐτῆς πρὸς τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην καί τήν περί Αὐτόν Ἱεράν Σύνοδον ὑποβάλλει καί ἀναφέρει: «...Ὅσον ἀφορᾷ... τήν ὅλην ὑποδοχήν, περιποιήσεις, φιλοξενίαν καί γενικώτερον τήν διεξαγωγήν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, ὀφείλομεν νά δηλώσωμεν ὅτι αὕτη ἦτο ἀπό πάσης πλευρᾶς ἄψογος, τῶν ὑπευθύνων τοῦ Μετοχίου, μέ ἐπικεφαλῆς τόν Ἡγούμενον τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας π. Αἰμιλιανόν, τήν Ἡγουμένην μοναχήν Νικοδήμην καί τὰς ἀδελφάς τοῦ Μετοχίου, κυριολεκτικῶς θυσιασθείσας εἰς προσφοράν ὑπηρεσίας καί διακονίαν ἡμέραν καί νύκτα».

Ο Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἐπὶ τῇ θεωρήσει ἐπὶ Συνόδου τῆς ἐκθέσεως ἐξῆρεν ἅπαξ ἔτι τό Ἱερόν Κοινόβιον καί τό ἐν αὐτῷ ἐπιτελούμενον πνευματικόν ἔργον, χαρακτηρίσας τό Μετόχιον «ἀπόκτημα» διὰ τόν Οἰκουμενικόν Θρόνον.

Πατέρες καί ἀδελφοί,

Τό Ἱερόν Κοινόβιον, ὡς εὐαγγελισμός καί ὁλόφωτος χάρις, δόξη καί τιμῇ ἐστεφανωμένον, περιβεβλημένον ὡς βύσσον καί πορφύραν τήν Πατριαρχικήν καί Σταυροπηγιακὴν ἀξίαν, κέκτηται θησαυρόν ἀτίμητον τήν εὐλογίαν καί προστασίαν τῆς Μητρὸς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καί συγχρόνως συμμετέχει καί εἰς τήν σταυροαναστάσιμον πορείαν αὐτῆς.

Ὁ ὁμιλῶν, συνδεθείς ἀπό τῆς πρώτης σχεδόν ἀρχῆς τόσον μετὰ τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος καί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας, ὅσον καί μετὰ τῆς δυναμικῆς Γερωντίσης Νικοδήμης καί τῆς ἱερᾶς περὶ αὐτὴν ἀδελφότητος, ἀλλὰ καί ὡς χειρισθεὶς πολλὰς ὑποθέσεις τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας ἐκ μέρους τῆς Μητροῦς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας, τυγχάνω αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μάρτυς τῶν ἀλαλήτων στεναγμῶν, τῶν ἀκαταπαύστων ἐντεύξεων καὶ δακρυβρέκτων δεήσεων, τῆς εἰς Κύριον Παντοκράτορα πεποιθήσεως, τῆς ἀταλαντεύτου πίστεως τοῦ Γέροντος Αἰμιλιανοῦ διὰ τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ ἱεροῦ χώρου τῆς Ὁρμουλίας εἰς τόπον ἁγιασμοῦ καὶ ἀσκήσεως καὶ ἀφιερώσεως ἀγνῶν ψυχῶν εἰς Χριστόν.

Ὁ πόθος διὰ τὸν Θεόν, διὰ νὰ γνωρίσῃ τις καὶ νὰ ἐνωθῇ μετ' Αὐτοῦ, συνεῖχεν ὄχι μόνον τὴν σκέψιν, ἀλλὰ καὶ τὴν καθόλου πολιτείαν τοῦ Γέροντος Αἰμιλιανοῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ μοναχὸς εἶναι ὁ «καρδοκῶν τὸν Θεόν». Μνημονεύει διαρκῶς τοῦ Ἁγίου ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, «διότι ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ πού μᾶς συνδέει μέ τὸν Θεό καί μᾶς ἐνώνει μαζί Του εἶναι ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ, διότι στήν ἐνωσί μας μέ τὸν Θεόν πρωτοστατεῖ ὁ νοῦς, τὸ ἡγεμονικόν μας, τὸ βασιλόφρον καὶ βασιλικόν τοῦ νοεροῦ μας, τὸ πλέον οὐσιαστικόν στοιχεῖον τῆς ὑπάρξεώς μας», ἐδίδασκε.

Μέ τὰς ἀρχὰς αὐτὰς ὠργανώθη τὸ Ἱερόν τοῦτο Σκήνωμα τῆς Θεομήτορος, ὁ Παρθενὼν τῆς Ὁρμουλίας, ὁ ὁποῖος ἴσταται μετὰ τῆς πολυπληθοῦς μοναστικῆς αὐτοῦ ἀδελφότητος, προσμένων ἀδιαλείπτως τὸν Θεόν· διότι εἰς τὴν προσμονὴν ταύτην τοῦ Θεοῦ κρύπτεται τὸ ἀληθές νόημα τοῦ γνησίου Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ.

Ο Γέρων Αἰμιλιανὸς ὠκοδόμησε τὴν Ὁρμουλίαν πνευματικῶς ^[?] ἀντὶ τειχῶν, τὴν ἐφωδίασε μέ τὰς ἀρετὰς τῆς ὑπακοῆς, τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς ^[?] ἀντὶ λίθου ἀκρογωνιαίου ἔπηξε τὸ Θυσιαστήριον καὶ ὡς στύλον ἀκλόνητον ἐν μέσῳ τῆς Μονῆς ἔθηκε τὴν σεβαστὴν καὶ κεκοσμημένην τῷ κάλλει τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συνέσεως Γερόντισσαν Νικοδήμην, μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν ἀδελφῶν, παλαιότερων καὶ νέων, αἱ ὁποῖαι, ἀφιερωμένοι ὁλοψύχως, διακονοῦν μετ' αὐταπαρνήσεως

καί ἀγάπης τό Μέγα, τό Ώραϊον καί τό Ἀληθινόν, δηλαδή τά τιμαλφῇ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καί τοῦ μοναχισμοῦ της, μεταποιοῦσαι τόν καθημερινόν κόπον εἰς δοξολογίαν καί πνευματικήν καρποφορίαν. Ὁ βίος των, ἀπλοῦς μέν κατά τήν μορφήν, ὑψηλός δέ κατά τό πνευματικόν του περιεχόμενον, καθίσταται ζῶσα μαρτυρία τῆς χάριτος καί τῆς δυνάμεως τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως.

Αὐτό ἀκριβῶς εἶναι τό Ἱερόν Πατριαρχικόν καί Σταυροπηγιακόν Μετόχιον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν Ὁρμυλίᾳ Χαλκιδικῆς. Τό ὄραμα καί τό ἐπίτευγμα, τό στίγμα καί τό ἵχνος, τοῦ Γέροντος Αἰμιλιανοῦ. Ἡ ἰδική Σας Ὁρμύλια, Γερόντισσα Νικοδήμη. Ἡ προσωπική Πεντηκοστή ἐκάστης ἐκ τῶν ἀδελφῶν της. Ἰδού, λοιπόν, ἀλλοῖα «θυσία μυστική τετελειωμένη» δορυφορηθεῖσα καί δωροφορηθεῖσα ὑπό τοῦ Γέροντος Αἰμιλιανοῦ. Ἄς προσερχώμεθα, λοιπόν, οἱ προσκυνηταί «ἵνα μέτοχοι ζωῆς γενώμεθα», κράζοντες καί λέγοντες τό «Ἀλληλούϊα».

Ὁ ἐνώπιον σας ἐν συγκινήσει καί εὐλαβείᾳ ἱστάμενος, συνδεθείς «ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων», ἅς ἐπιτραπῇ ἡ ἔκφρασις, μετά τῆς ἱερᾶς ἀδελφότητος τοῦ Κοινοβίου τῆς Ὁρμυλίας, ἐξέφρασα λίαν ἐνωρίς τά αἰσθήματά μου πρός τόν τόπον, τόν χρόνον καί τά ἱερά πρόσωπα τοῦ Γέροντος Αἰμιλιανοῦ, τῆς Καθηγουμένης Νικοδήμης καί τῆς ὅλης ἀδελφότητος, καί εἶχον διατυπώσει τό βίωμα καί τήν ἐμπειρίαν μου, ἐπισημάνας ὅτι πρόκειται περί «φιλοπόνου καί ἐργώδους διαμονητηρίου...» καί ὅτι «ἡ παροῦσα ἐορτή βίωμα στηρικτικόν τῆς πρός τά ἄνω πορείας τῶν εὐαίσθητων ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνεζήτησαν ἐν τῷ Μετοχίῳ πτέρυγας ὥσεί περιστερᾶς καί ἐν τῷ Καθολικῷ τήν κινουσαν αὐτάς δύναμιν πρός πετάγματα εἰς ὕψη χερουβικά καί ἀμόλυντα».

Χθές, 8ην Μαΐου 2026, μνήμην τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καί Εὐαγγελιστοῦ, τοῦ «ἀδελφοῦ καί συγκοινωνοῦ ἐν τῇ θλίψει καί βασιλείᾳ καί ὑπομονῇ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ» ὁ ὁμιλῶν, συγκοινωνός τῶν χαρισμάτων τῆς ἀδελφότητος τῆς Ὁρμουλίας, τῶν θλίψεων καί τῆς ὑπομονῆς, δέν ἔχει ἕτερον λόγον, παρά μόνον μετά 52 ἔτη ζωῆς καί πορείας τοῦ Μετοχίου:

α) νά ὑπογραμμίσῃ ὅτι ἀποτελεῖ κρίσιν καί κρίμα, «αὐγήν» τοῦ Γέροντος Αἰμιλιανοῦ «τόν νοῦν φωτίζουσιν καί ὁδηγοῦσαν πρὸς γνῶσιν θεϊκὴν ἅπαντας», καί συγχρόνως «κραυγήν», τιμῶσαν τόν μακαριστόν, τόν εὐωδιάσαντα ἀδελφάς ψυχάς διὰ τῆς «ὁσμῆς τοῦ Χριστοῦ» καί μεταδῶσαντα καί μεταδίδοντα ἐσαεὶ «ζωὴν μυστικῆς εὐωχίας»·

β) νά ἐπισημάνῃ ὅτι τό Ἱερόν Μετόχιον ἔχει τήν σφραγίδα δύο κλεινῶν Πατριαρχῶν, Δημητρίου καί Βαρθολομαίου, τήν τελευταίαν τοῦ πρώτου καί τήν πρώτην τοῦ δευτέρου, κανονικάς πράξεις, αἱ ὁποῖαι καί ἀποτελοῦν τήν εὐχετικήν καί εὐλογητήν παρουσίαν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καί τῶν ιδίων, ὡς κατασφαισάντων τό Μετόχιον διὰ τῆς Πατριαρχικῆς καί Σταυροπηγιακῆς ἀξίας·

γ) νά τονίσῃ τήν μνήμην καί τήν ἀνάμνησιν, ὅτι κατ' αὐτάς ἐορτάζεται ἡ 23η τῶν «ἐγκαινίων ἡμέρα» τοῦ Καθολικοῦ Ναοῦ τοῦ Μετοχίου, τελεσθέντων ἐν μιᾷ ἐτέρᾳ Κυριακῇ τοῦ Πεντηκοσταρίου τοῦ 2003, ὅτε προσήλθομεν οἱ πάντες ἐπὶ τήν ἄλλην Πηγὴν, τήν τοῦ Χριστοῦ, τήν ἰδικήν σας Πηγὴν, ἀδελφαί Ὁρμουλιώτισσαι, καί εἶδομεν τόν «λαλοῦντα ὑμῖν» Χριστόν καί ἐλάβομεν πεῖραν «ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ... τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ὕδατος τοῦ ζῶντος», ὡς διακονοῦνται καί μεταδίδονται ἐν Ὁρμουλίᾳ ὡς κενωτικὴ προσφορά καί ὡς δωρεὰ τοῦ Θεοῦ·

δ) νά συμπροσευχηθῇ μαζί σας ὑπὲρ «τοῦ μνημονευτέου ἀρίστου, οὔτινος τό μεμνησθαι ὅσιον τε ὁμοῦ καί ὠφέλιμον», ἥτοι τοῦ τιμωμένου ἐν μνήμῃ καί τιμῇ «μάρτυρος τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καί ὁδηγοῦ ἐν Πνεύματι» Γέροντος Αἰμιλιανοῦ, τοῦ κτίτορος, πνευματικοῦ πατρός, μέντορος, εὐαγγελιστοῦ καί προστάτου τοῦ Μετοχίου, ἐπὶ τῇ ἐβδόμῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς ἐκδημίας ἀπὸ τοῦ γεηροῦ σώματος καί πρὸς τόν Θεόν ἐνδημίας», ἥτοι «τῆς

μεταστάσεώς του από τῶν λυπηροτέρων ἐπὶ τὰ χρηστότερα καὶ θυμηδέστερα... ἐπὶ τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν χαράν», ὁ ὁποῖος συνεχίζει ἀπὸ τὸ Ὑπερουράνιον Θυσιαστήριον, ἀπὸ τοῦ Θρόνου τοῦ ἐσφαγμένου Ἀρνίου, «νά φροντίζῃ ὅλους, ξένους καὶ δικούς μας, ἰδιαίτερα ὅμως ἐκείνους πού τὰ ἐγκατέλειψαν ὅλα...» διὰ τὸν Χριστόν καὶ τὴν εὐαγγελίστριαν τῶν ψυχῶν Κυρίαν Θεοτόκον· καὶ ἐννοῶ σᾶς πάσας, ἀδελφαί μου, ἀγαπηταὶ Ὁρμουλιώτισσαι.

ε) νά ἐκφράσῃ τὴν ἐμπειρίαν πεντήκοντα καὶ πλέον ἐτῶν, δηλαδή τὴν διαπίστωσιν ὅτι ἀληθῶς: «παρθένοι νεάνιδες, σεπτῶν ἀρετῶν ἐπώνυμοι καὶ ἀρεταῖς ἐκτρεφόμεναι, πρὸς τὸν ἀκρότατον εὐσεβείας ὄρον, τὸν πόθον θεώσεως, ἀνενδότῳ νεύσει πρὸς Θεόν κλίνουσαι γόνυ καρδίας καὶ ψυχῆς καὶ σώματος καὶ ὑπὲρ τὰ βλεφάροις ὀρώμενα, τὰ μὴ βλεπόμενα καρδίας πόθῳ στέργουσαι... ὀρθρίζουν ὁμοῦ, ὡς Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἡ Ἰσαπόστολος καὶ αἱ Μυροφόροι Γυναῖκες, πρὸς Χριστόν τὸ φῶς τὸ ἄδυτον...», διακονοῦσαι καθαρότητι ὡς χιόνος καρδίας τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην, τὴν χαράν, τὸ φῶς.

Τοῦτο κατ' ἐμὴν ἐμπειρικὴν γνῶσιν τὸ Ἱερόν Κοινόβιον τῆς Ὁρμουλίας. Τοῦτο τὸ «ἀπόκτημα» τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Αὕτη ἡ δόξα καὶ ἡ μνήμη τοῦ Γέροντος Αἰμιλιανοῦ καὶ τοῦ συνεχιστοῦ τοῦ ἔργου του Γέροντος Ἑλισσαίου. Οὗτος ὁ καρπὸς ὁ πολὺς καὶ ἡ τιμὴ τῆς Γεροντίσεως Νικοδήμης. Αὕτη ἡ δύναμις τῆς ἐκλεκτῆς ἀδελφότητος, τὸ τηρεῖν τὴν παρακαταθήκην τοῦ Διδασκάλου, τοῦ πλήρους χάριτος καὶ ἀληθείας γνησίου Καππαδόκου Αἰμιλιανοῦ· «ὁ γὰρ καιρὸς ἐγγύς».

Καυχᾶται ἡ Μήτηρ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διὰ τὸ «ἀπόκτημα» αὐτῆς τοῦτο, διὰ τῆς πνευματικῆς καρποφορίας τοῦ ὁποῖου πληροῦται τὸ βίωμα καὶ ἡ προσφορὰ τῆς Ὁρμουλίας πρὸς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον, πού συνοψίζεται

καί εἶναι συνεχῆς πορεία: «ἀγάπης, χαρᾶς, εἰρήνης, μακροθυμίας, χρηστότητος, ἀγαθωσύνης, πίστεως, πραότητος, ἐγκρατείας». Μέ τὰς ἀρετὰς αὐτάς κοσμοῦνται, κατὰ πάγκοινον διαπίστωσιν καί ὁμολογίαν, ἡ ἡγουμένη καί αἱ ἀδελφαί τοῦ Μετοχίου, κατὰ τό μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ πρός ἐκάστην, καί σεμνύνεται τό πολύτλαν Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον καί ὁ Προκαθήμενος αὐτοῦ σεπτός Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, διαπιστῶν ὅτι ἡ τελευταία κανονική πράξις τοῦ προκατόχου του Δημητρίου καί συγχρόνως ἡ πρώτη τῆς Πατριαρχίας του, ἔδωκε καί δίδει «καρπὸν πολύν, ἑκατονταπλασίονα» καί προσφέρει τοῖς ἐγγύς καί τοῖς μακράν, ταῖς ὁσίως ἐγκαταβιούσαις ἐν αὐτῷ καί τῷ κόσμῳ παντί, «ζωὴν καί περισσὸν ζωῆς». Καί ἀναπαύεται ὁ κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας θλίψεων καί συνοχῆς καί θροῖσμων καρδίας ἄνθρωπος τῆς σήμερον, καί μεγαλύνεται τό ὄνομα τοῦ Κυρίου καί τῆς Ὑπεραγίας Μητρός Αὐτοῦ, ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ὁποίας τελεῖ διηνεκῶς τό ἀφιερωμένον αὐτῇ Ἱερὸν Κοινόβιον, τό ὁποῖον ἐπλουτοποίησε δῶρον διὰ τοῦ Γέροντος Αἰμιλιανοῦ ὁ παντευεργέτης Χριστός, ὡς ἀπεικονίζεται καί ἐν τῇ ἀγιογραφίᾳ τῆς εἰσόδου εἰς τό Καθολικόν.

Καί ταῦτα πάντα, τὰ βιωματικά, ὀφείλονται εἰς τὸν «ἀπεσταλμένον παρὰ Θεοῦ, ᾧ ὄνομα Αἰμιλιανός· οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ Φωτός» ταῖς ἀδελφαῖς καί τοῖς πνευματικοῖς αὐτοῦ ἀναδενδράσι, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη «ἀδαπάνητον τῶν δωρεῶν τὴν μεγαλοπρέπειαν» καί τὴν κατέστησε θησαυρόν ἀνελλιπῇ πλουσίας χρηστότητος εἰς τὰ πνευματικά τέκνα καί τὰς θυγατέρας αὐτοῦ. Εἶχε μιά μακρὰ πορεία ζωῆς. Ἐδίδασκε, προσήνεγκε, ἐκενώθη, ἐθυσιάσθη. Σήκωσε ὅλον τὸν παρατεταμένον σταυρόν τοῦ μαρτυρίου τῆς σιγῆς του μέ καρτερίαν. Ζοῦσε εἰς τὴν γῆ καί ἀνέπνεε οὐρανόν. Εἶχε γευθῇ τὴν ἰσχυροτέραν χαρὰν τοῦ σπλάγχνου του, τῆς Ὁρμυλίας. Καί ἔφθασεν εἰς τὸν Ἄφθαστον, ἀπολαμβάνων τό «Ἀλληλούϊα», τὴν εὐχὴν καί τὴν προσευχὴν τῶν πολλῶν. Καί ἀσφαλῶς δέν χρειάζεται σχόλια καί ἐπαίνους. Μέ δέος πλησιάζουμε τὴν μνήμην του καί

τόν τάφον του ἐκεῖ στήν Ὁρμούλια, ὅπως τόν πλησιάζετε σεῖς αἱ μοναχαί ἐν ἐσπέρα καί πρωΐ καί μεσημβρία καί ἐν παντί καιρῷ καί ἐν πάσῃ ὥρᾳ καί λαμβάνετε «καιρόν». Καί συνεχίζετε τήν ἱερουργίαν...

Δέν θά εἶπω τίποτε περισσότερο. Ἦδη σᾶς ἐκούρασα. Οὐδένα θά εὐχαριστήσω διά τήν προσγενομένην μοι τιμήν νά σᾶς ἀπευθύνω τούς καρδιακοὺς τούτους λόγους. Παρά μόνον τόν ἐστιάτορα, τόν, ἀνθρωπομόρφως εἰπεῖν, «ἔμπυρον ἀρματηλάτην» καί «ἄφλεκτον οὐρανοδρόμον», ὡς ἄλλον Ἥλιον, τόν συλλαλοῦντα ἡμῖν καί σήμερον, ὡς ποτέ ὁ θεόπτης Μωϋσῆς, ὡς ἀπεικονίζεται ὑπερθεν τοῦ τάφου του: τόν ἐστιάτορά μας Γέροντα Αἰμιλιανό. Θά κλείσω μέ τό δοξαστικό «ἀλληλούϊα». Καί καταλείπω τόν λόγον εἰς ἓνα ἀπόντα καί συγχρόνως παρόντα συμπάρεδρον καί συνοδίτην τῆς πορείας τοῦ Γέροντα, πού ἐμπειρικά εἰς τήν ἐξόδιόν του σάν αὔριο, στίς 10 Μαΐου 2019, στό Καθολικό τῆς Ὁρμουλίας, ἀπευθυνόμενος κυρίως πρός σᾶς, ἀδελφαί μου καί φίλοι ἐν Χριστῷ Ὁρμουλιώτισσαι, αὐθορμήτως καί ἱεροπρεπῶς ἀπεφώνησε: «...Σήμερα ὁ Γέροντας Αἰμιλιανός μᾶς συνήγαγε ὅλους σ' αὐτήν τήν πασχάλια σύναξιν. Τό ὅτι προχώρησε τόσο καλά, τό ὅτι συγκέντρωσε νέα παιδιά καί ἔφτιαξε αὐτήν τήν ἀδελφότητα... δείχνει ὅτι εἶχε τήν κάλυψι καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ... τό ἄλλο τό γεγονός, 20-25 χρόνια νά εἶναι ἄταφος νεκρός, εἶναι μιά ἄλλη μαρτυρία πίστεως. Γιατί ὁ πατήρ Αἰμιλιανός δέν ἐργάστηκε μόνον ὡς ἡγούμενος, ἀλλά ὡς ἱεροκῆρυξ. Νά μήν λέει τίποτα. Ἀλλά ὅταν δέν ἔλεγε τίποτα, μετέφερε τά ἄρρητα ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς. Καί σήμερα τό καταλαβαίνουμε αὐτό. Φαίνεται ὅτι ὁ πατήρ Αἰμιλιανός μᾶς ἔκανε αὐτή τήν ὁμιλία. Δηλαδή, δούλεψε πολύ, ἔφτιαξε αὐτές τίς δύο ζωντανές ἀδελφότητες, στήν συνέχεια, ἐπὶ 25 χρόνια, μᾶς μίλησε χωρίς νά λέῃ τίποτα. Καί αἱ Μυροφόροι πῆραν ἐντολή ἀπό τόν Ἄγγελον νά μήν ποῦν τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως. Καί ἐξελθοῦσαι «οὐδενί οὐδέν εἶπον, ἐφοβοῦντο γάρ». Ἐφοβοῦντο καί δέν ἤθελαν νά ψευδίζουν τά ἄρρητα μέ τό

νά μιλοῦν... Καί ὁ πατήρ Αἰμιλιανός μιλαγε. Καί νά σᾶς πῶ ἐξομολογητικά
μᾶς ἔκρυβε· καί μιλαγε... τόσα χρόνια (σήκωσε) αὐτόν τόν σταυρό. Καί ἐγώ
ἐρχόμουν, νοερῶς, ἔξω ἀπό τήν πόρτα του καί ἔβαζα μετάνοια καί
ἔπαιρνα δύναμι. Τώρα, αὐτοί οἱ ὅποιοι δέν καταλαβαίναμε τόν λόγον τῆς
σιωπῆς τοῦ πατρός Αἰμιλιανοῦ... σήμερα τόν ἀκοῦμε μέσα σέ αὐτήν τήν
ἀδελφότητα πού μένει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ. Καί νομίζω αὐτό πού ἀφήνει εἶναι
τό μεγάλο γεγονός. Καί αὐτό πού γίνεται σήμερα, δείχνει ὅτι εἶναι αὐτό πού
χρειαζόμαστε. Χρειαζόμαστε ἕναν πατέρα Αἰμιλιανό νά ἀναπαυθῇ ἐν
Χριστῷ, νά μιλήῃ ἐν σιγῇ, νά παίρνη καί νά δίνη αὐτήν τήν ζωντανή
ἀδελφότητα. Ὅποτε, εὐχαριστῶ τόν Χριστό, τήν Παναγία, ὅλους τούς
Ἁγίους, γιατί μᾶς χάρισαν τόν πατέρα Αἰμιλιανό, πού μᾶς μίλησε μέ τήν
ζωή του, μέ τίς πράξεις του. Γιατί μᾶς μίλησε (καί προσθέτω προσωπικά, καί
μᾶς μιᾷ καί σήμερα ἀδελφοί μου) μέ τήν σιωπή του...».

Ἀληθῶς: «Ψαυέτω μηδαμῶς χεῖρ ἀμυήτων», χεῖλη δέ προσευχητικά
φωνήν τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ ἀκροάσθω ἐν σιγῇ: ὄντως ἀνώτερον
πάντων τῶν ποιημάτων Αἰμιλιανοῦ ἢ Ἀλεξάνδρου τοῦ Βαφείδου, τοῦ
Καππαδόκου, τοῦ Μετεωρίτου, τοῦ Ἀγιορείτου, τοῦ ἐμπνευσθέντος καί
ἀπό τήν ταπείνωσιν καί τήν ἀγάπην τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου, ὡς
ἐπανελάμβανεν ὁ ἴδιος, τέκνον ὑπάρχει τό Κοινόβιον τῆς Ὁρμουλίας.

Καί σεῖς οἰκήτριαι τῆς Σκηνῆς ταύτης, σκεύη τῆς ἐκλογῆς Αἰμιλιανοῦ
τοῦ πάνυ, περιβεβλημένοι «στολήν ψυχῆς λευκήν», τόν «νοερόν ἀδάμαντα
τῆς ὑπομονῆς», μέινετε ὡς «ἀρίζηλος δόξα», πέριξ τῆς Φαινῆς Λαμπάδος,
τῆς Μητρός τοῦ Θεοῦ, τῆς Εὐαγγελιστρίας. Μείνατε κηρία φωτεινά,
ἀποστάζοντα μέλι ζωηρόν. Μείνατε ἐν τῷ πλούτῳ καί τῇ δόξῃ τοῦ Γέροντός
σας, ἀγία Γερόντισσα Νικοδήμη, φίλοι ἀδελφαί τῆς Ὁρμουλίας. «Μείνατε ἐν
Ἱερουσαλήμ». Μείνατε δηλαδή ἐν τῇ Σκηνῇ σας ταύτῃ τοῦ Μαρτυρίου,
ὅπου φυλάσσεται ἡ διαθήκη τοῦ Γέροντός σας. Εἶναι διαθήκη ζωῆς. Καί
τηρῆστε την. Ἐκεῖνος τήν φυλάττει ὡς καστροφύλαξ τῶν ψυχῶν σας, ἐκεῖ

στήν εἴσοδο τοῦ Καθολικοῦ σας καί εὐφραίνεται ἀπό τῆς ψαλμωδίας καί τήν προσευχή σας καί σᾶς εὐφραίνει καί σᾶς ἐνισχύει ἡ παρουσία του. Μείνατε εἰς τήν Ἱερουσαλήμ αὐτήν, τήν νοουμένην ὡς ἀρετήν. Μείνατε εἰς τήν ἐξ ὕψους δύναμιν, δηλαδή τήν ταπείνωσιν καί τήν πάρεδρον αὐτῆς τήν σιγήν, πού εἶναι ἡ πρᾶξις. Καί προσεύχομαι νά ἐπαναλαμβάνεται ἐσαεὶ ὁ φθόγγος τοῦ προσκυνητοῦ τοῦ Μοναστηριοῦ σας: «κοίτα, μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ ἡσυχία, ὅλη αὐτή ἡ ἡρεμία ἡ πνευματική, στήν Ὁρμύλια. Καί ὅλα νά κινοῦνται σιωπηλά μέ ἓνα νεῦμα ματιῶν. Καί νά σοῦ μιᾷ ἡ πάρεδρος τῆς σιωπῆς καί τῆς ἡσυχίας σοφία τοῦ Θεοῦ, ἡ σοφία καί ἡ σιωπή τῆς Ἀγιά Σοφιάς τῆς ΚΠόλεως καί τοῦ κλεινοῦ ᾿Αθω. Καί σύ νά μή δύνασαι νά ἀρθρώσης λόγον ἐνώπιον τοῦ ἀποκαλυπτομένου σοι μυστηρίου, ἀλλά πάντα τά βιούμενα ἀνέκφραστα ἀπλῶς νά τηρῇς ἐν τῇ καρδίᾳ σου». Ἀμήν.
